

...

Všechny tyto věci Světlanu velmi překvapily. Neočekávala, že by něco takového mohlo být možné a musela uznat, že jsem měl ohledně „černé listiny“ pravdu. Ale tyto okolnosti neovlivnili její osobní zájem o to, co jsem dělal a co jsem si myslel ohledně toho či onoho jevu. Její zájem dokonce ještě narostl.

25. Světlanino tajemství

Když jsem jí pomohl za pomoci vcelku neobvyklých metod od kouření, Světlana se mi svěřila s tajemstvím, které pro ni bylo mnoho let prokletím. Z nějakého důvodu, který nemohla pochopit, opakovaně slýchávala myšlenky ostatních lidí, kteří se nacházeli poblíž. Bylo to obzvláště těžké vydržet ve veřejných místech, když jí začala najednou v hlavě zvonit kakofonie hlasů. Jakákoliv myšlenka jiné osoby jí v hlavě zněla, jako by byla vyslovena nahlas.

Tento jev je vcelku dobře ukázán ve filmu „Scanners“. Ve filmu byla speciální látka, která byla schopna osobu-scannera chránit před takovou super-vnímavostí. Bez ní se scanner zbláznil. Ale to bylo ve filmu, kdežto v reálném životě žádná taková látka nebyla. Nakonec, jsou určité léky, které jsou lidem v podobných situacích dávány, ale ty jen „usmaží“ mozek a „lékaři“ považují problém za vyřešen. Moderní medicína ve skutečnosti považuje stav „jasnoslyšení“ za psychickou nemoc, čímž tento fenomén zcela jistě není.

Velmi často lidé, kteří měli sklony s super-citlivému vnímání, skutečně získali po "lčbě" problémy s jejich psychikou. Světlana to vše věděla a chápala, že s její psychikou je vše v pořádku. Proto pro ni bylo těžké vydržet chaos cizích hlasů v hlavě, hlavně když se s problémem nemohla nikomu svěřit. Mohu se jen domnívat, jak velkou sílu vůle musela mít na ochranu svého duševního zdraví a přitom nedat najevo lidem okolo, že se jí děl tento druh věcí!

Takže, rozhodla se mi s problémem svěřit. Tou dobou jsem již celkem dobře chápal podstatu telepatie, proto jsem jí řekl, že věřím, že jí s tímto problémem budu schopen pomoci. Problém jako takový vznikl kvůli jejím silným vrozeným paranormálním schopnostem, které ale nebyla schopna během dětství a dospívání správně rozvíjet, a tak nebyla schopna své schopnosti kontrolovat. Pochopil jsem podstatu problému a provedl nutné evoluční změny. Po tomto mohla vůlí kontrolovat příchozí telepatické informace. Navíc jsem tuto opravu udělal v „bojových“ podmínkách. Pointa byla v tom, že Světlana dostala další „záchvat“ jasnoslyšení, když jsme kráčeli po ulici Arbat mezi tisícovkami lidí, kteří obvykle v tu dobu navštěvovali toto moskevské kulturní centrum. Po mé korekci se kakofonie hlasů ze Světlaniny hlavy kompletně vytratila a nikdy se znovu nevrátila. Ale to neznamená, že ztratila svůj dar telepatie. Naopak, její schopnosti přijímat telepatické informace se dramaticky zvýšily, jen nyní tento dar mohla vědomě kontrolovat. Stala se pánem svého daru, ne jeho otrokem. Získala schopnost přijímání telepatických informací „zapnout“ a „vypnout“ kdykoliv potřebovala, podle své vůle, a přijímat je jen od konkrétního člověka, ne od všech nablízku, a mnoho dalších věcí...

Jeden by měl vidět Světlanin šťastný obličej, aby pochopil, jak velké břemeno se mi podařilo z jejích ramen sejmout. Stala se svým vlastním pánem a její dar na ni nadále nepůsobil tlak, naopak, začal rozkvétat ohromnou rychlostí. Byla mými příběhy o vesmíru a jiných civilizacích tak unešena, že se mne jednou zeptala, zda by bylo možné, aby na vlastní oči viděla Velký Vesmír, galaxie, hvězdy a jiné civilizace. Měla impozantní vrozené kvality a moje transformace mozku mohla stavět na nádherných základech. Když Světlana získala kvalitativní transformaci mozku pro práci ve Velkém Vesmíru, „vstoupila“ do této práce, jako kdyby ji znala věky.

Mnoho lidí, kteří podstoupí transformaci mozku, má těžkosti zvyknout si na své nové schopnosti, na absolutně odlišné podmínky a principy. Pro mnoho lidí se změna principů myšlení stane „kamenem úrazu“. Tato změna byla nutná pro osvobození se od způsobu myšlení v trojdimenzionálním světě, naučit to se myslet, reagovat, vnímat a operovat odlišně. Pro většinu lidí se

to ukázalo být obrovským problémem. Z toho důvodu začali vymýšlet a vytvářet pro ně neobvyklé věci a objekty.

Když bylo nutné s někým bojovat, vytvořili „super-meče“ - jako v sci-fi románech – plazmové nebo laserové pušky a děla a začali „střílet“ bez pochopení faktu, že se nachází ve velmi odlišné realitě – realitě, do které se nedostali pomocí kosmických lodí nebo dokonce létajících talířů, ale výsledkem pohybu v prostoru pomocí vlastní vůle! A toto je naprosto odlišná úroveň vývoje, která je nepoměrně větší, než pohyb ve vesmíru v létajících talířích, nemluvě o „kosmických lodích“ moderní pozemské civilizace. A člověk by měl v této realitě operovat podle podmínek, které zde existují.

Jistě, moderní spisovatelé sci-fi k tomuto stavu svým dílem „přispěli“, projektujíc do svých prací pozemskou mentalitu. Ve Velkém Vesmíru jsou nepochybně civilizace na různých stupních technického vývoje – některé z nich jsou na nepoměrně nižším stupni než my, některé jsou zase na podstatně vyšším stupni. Nicméně ani nejvyšší stupeň technického rozvoje neznamená nejvyšší stupeň rozvoje obecně. Sofistikovanější technické prostředky jen umožní dostat se dále do vesmíru, než je možné pro naši civilizaci, ale i kdyby bylo možno překonat vzdálenosti miliard světelných let, je to jen malý krůček v obrovských prostorách Vesmíru.

Obyvatelé Midgard-Země mají unikátní možnost proniknout do hlubin Vesmíru do vzdáleností, které jsou jednoduše pro většinu civilizací nemyslitelné. Člověk z Midgard-Země má možnost ovlivňovat globální procesy na úrovních jak Lokálních, tak Velkých Vesmírů, používajíc jen své vědomí, sílu mysli. Jediná podmínka, aby toho všeho mohlo být dosaženo, je korektní vývoj a přítomnost správných základů. Ale nyní, když se člověk náhodou octne ve Velkém Vesmíru, začne se tam chovat jako dítě, se všemi dalekosáhlými následky, které mohou nastat.

Velmi často zástupci takzvaných Temných Sil Velkého Vesmíru (vesmírní sociální parazité) spatří nesoulad mezi formou a obsahem a využijí nevědomost těchto lidí, manipulujíc je ke svým vlastním parazitickým účelům. Lidé, kteří se dostanou do „spárů“ vesmírných neřádů si naprosto neuvědomují fakt, že s nimi vesmírní parazité jednoduše hrají hru „na kočku a na myš“, protože vidí, že tito lidé mají mimořádné kvality bez nejmenší představy, co doopravdy vlastní. Jistě, nemeli bychom svalovat veškerou vinu na tyto „evoluční děti“, ale mají na tom, že se nechali proměnit v ovládané loutky, také svůj nemalý podíl. Nebylo jim po chuti naučit se myslet odlišně. Nezamýšlejí se nad (pro ně) novými jevy, ale jednoduše na ně aplikují své obvyklé přístupy. A to je ta nejhorší chyba!

Takže, Světlana se od mnoha lidí, kterým jsem transformoval mozek, velmi lišila. Velmi rychle porozuměla novým pravidlům, jako by si jednoduše oprášila staré znalosti, které pro ni byly tak přirozené, jako dýchání. Později jsem zjistil důvod tohoto jevu. A zatímco jsem pro ni otevřel svět Velkého Vesmíru, ponořila se do něj, jako kdyby to byla její skutečná realita, což ve skutečnosti nebylo příliš daleko od pravdy!

Vytvořil jsem pro ni nové transformace, vymýšlel nová „udělátka“, která jsem testoval nejprve na sobě, než jsem stejnou věc vytvořil i pro ni. Obvykle jsem vždy testoval nové myšlenky nejprve na sobě, udělal transformaci svého mozku a pozoroval své reakce na inovaci. Během procesu „zvykání si“ na nové vlastnosti a kvality jsem je doladil do optimálních podmínek a teprve poté dělal novou transformaci u ostatních. Pokud jsem na někom udělal neotestovanou transformaci, osoba procházela periodou adaptace na kvalitativně nový mozek s obtížemi. Udělal jsem to párkrát a pak tento postup opustil. Později jsem experimentoval jen na sobě a, používajíc své zkušenosti, dopracoval inovaci do takového stavu, že ostatní nezažívali během procesu téměř žádné nepříjemné pocity a žádné přetížení.

Chtěl bych věnovat pozornost následujícímu faktu. Kvalitativní transformace mozku, kterou provádím, je doprovázena kvalitativními změnami v lidském duchu – jsou vytvořena nová těla ducha, které osoba před mým zásahem nikdy neměla. Bez těchto nových těl je jednoduše nemožné vytvořit nové kvalitativní struktury mozku, protože vytvoření těchto je bez kvalitativní změny ducha nebezpečné. Aktivace struktur mozku bez odpovídajících struktur ducha/podstaty může lidského ducha vážně poškodit nebo dokonce silou proudů primárních hmot, které protékají přes

takové struktury, kompletně zničit.

Toto nejsou jen slova – stojí za nimi reálná zkušenost! Přesně toto může být pozorováno, pokud neexistuje kvalitativní soulad mezi strukturami mozku a lidského ducha. Tento fakt je založen na mé osobní zkušenosti. Jednou jsem dělal nějakou práci a mým tělem protékaly silné proudy primárních hmot, které mi spálili nervy v pravé ruce. Nenazval bych pocit, který jsem tehdy zažil, příjemným. Z určitých důvodů jsem nemohl přerušit práci. Musel jsem ji dokončit za každou cenu, navzdory mučivé bolesti. Kvůli přílišnému přetížení se nervy v mé pravé ruce spálily; cítil jsem, jakoby jimi proudila láva. Když jsem dokončil práci, obnovil jsem jak vzniklé poškození, tak jsem provedl kvalitativní změny všude, kde bylo třeba, abych harmonizoval struktury mého mozku a ducha. Od té doby se tohoto pravidla vždy držím – jakákoliv kvalitativní změna mozku je vždy doprovázena odpovídající kvalitativní změnou ducha.

S ohledem na vše výše uvedené pro mě bylo při provádění tohoto typu práce nejvyšší důležitosti získat maximálně přesné informace o tom, jak se proces každé změny odvíjel. Proto se Světlanino impozantní vnitřní vidění a schopnost vysoce přesného příjmu telepatických informací, poté, co svůj dar vyvinula na patřičnou úroveň, staly během mé práce jednoduše nenahraditelné. A začal jsem na sobě provádět transformace více aktivě, zkoušejíc každou novou myšlenku. Doladění každé nové změny mi dalo nové schopnosti, které jsem znovu a znovu zaváděl do praxe.

Neocenitelná Světlanina pomoc mi dovolila uskutečnit mé nápady mnohem rychleji a s minimálními postranními efekty, kterými bylo nutné „projít“. Dalo mi to možnost velmi rychle postupovat kupředu. Jak jsem transformoval sebe, transformoval jsem také Světlanu – byla vždy druhou osobou, která mými transformacemi prošla. Aby mi mohla pomáhat v práci, musela mít stejné kvality a schopnosti jako já, jinak by mi nebyla schopna pomáhat ani při nejlepší vůli.

Aby bylo možno něco vidět kvalitativně, bylo nutné mít ty charakteristiky a kvality, s nimiž jsem pracoval. Pro pochopení tohoto principu si stačí představit situaci, kdy by měl člověk, od narození hluchý a slepý, ukazovat cestu. Nejprve, aby to byl schopen udělat, je nutné dát hluchému a slepému „průvodci“ schopnost vidět a slyšet. Poté je nutné (a nejdůležitější) dát mu porozumění toho, co kolem sebe vidí. Druhé zmíněné je ten nejtěžší úkol, protože, aby se objevilo pochopení a zafungovalo osvícení věděním, je nutné, aby osoba, která právě začala vidět a slyšet, měla schopnost vše kolem sebe vnímat správně, na základě fundamentálně nových úrovní vnímání.

Vezměme si znovu příklad od narození slepé a hluché osoby. V této situaci si vytvoří vlastní vnímání a pochopení světa. Když získá zrak a sluch, nemůže a nesmí zachovat svůj předchozí způsob vnímání. A když bude pokračovat v udržování svých starých zvyků vnímání, její chování bude jednoduše absurdní. Toto je pravděpodobně nad slunce jasné každému, kdo je schopen vidět a slyšet, ale zajímavá věc je, že když osoba získá fundamentálně odlišné „vidění“ a „slyšení“, z nějakých důvodů pokračuje ve vnímání podle svých dosavadních zvyklostí. Není to logické, ale téměř nikdo o tom nepřemýšlí a nepřikládá tomu velkou důležitost, ani když je mu to konkrétně zdůrazněno. Většina si myslí, že vědí lépe, jak používat to, co jsem pro ně vytvořil, navzdory faktu, že v této situaci jsou přesně jako ti „slepí“ a „hluší“ od narození, kterým jsem dal fundamentálně nový zrak a sluch. Taková je pravděpodobně povaha člověka.

Naproti tomu, Světlana si toto nové vnímání rychle mistrovsky osvojila, působilo to dojmem, že si „jednoduše“ vzpomněla na to, co už dříve dobře znala. Vypadalo to, jakoby se osobě „najednou“ navrátila paměť, která byla kvůli amnézii (ztráta paměti v důsledku traumatu nebo stresu) zdánlivě navždy ztracena. V případě Světlany – když jsem u ní provedl transformaci mozku – vnímala vše, jako by si „jednoduše“ vzpomněla na něco, co kdysi velmi dobře znala. Jak se ukázalo později, byla to pravda, protože předtím, než se inkarnovala na Midgard-Zemi, měl její duch velmi vysokou úroveň evolučního vývoje. Vědomě se inkarnovala na této planetě, vědíc, že po inkarnaci mnoho zapomene a její duch bude „spát“, dokud ho něco neprobudí. A to je velké riziko, protože existuje mnoho důvodů a vlivů, které takové probuzení můžou učinit jednoduše nemožným. Ale navzdory tomu všemu Světlana přišla na Midgard-Zemi dobrovolně.

Úžasné vrozené kvality, originalita a dynamika Světlaniny osobnosti jí dovolily velmi rychle a snadno porozumět mému světu, který se stal také světem jejím. Stav spící „šípkové růženky“, se

kterým z vlastní vůle souhlasila před inkarnací na Midgard-Zemi, je mnohem více nevypočitatelný a křehký a mnohem nebezpečnější než ten v oné pohádce, kde spící kráska čeká na polibek od prince.

Stav „spící krásky“ je pro vysoce rozvinutého ducha roven ponoření do temnoty s velmi malou šancí na probuzení z tohoto evolučního „kómatu“. Je zde příliš mnoho náhodných faktorů, které jednoduše nejdou předvídat, příliš mnoho možností Temných Sil (sociálních parazitů jakéhokoliv druhu) zkoušet na vyvinutého ducha jejich špinavé triky, aby mu zabránily probudit se z evolučního „kómatu“. Podstoupit podobnou akci dobrovolně vyžaduje mimořádnou odvalu a nejvyšší stupeň odpovědnosti.

Tak či onak, co se mělo stát, stalo se (což je zázrak samo o sobě) a probuzení nastalo! Jen klíčem k probuzení z evolučního „kómatu“ nebyl polibek pohádkového prince, ale transformace mozku, kterou jsem provedl. Ta téměř ihned probudila Světlanina ducha z evolučního „spánku“ a také jí dala schopnosti a kvality, které její duch předtím, než se inkarnovala na Midgard-Zemi, neměl!

26. Transformace mozku

Myslím, že je čas objasnit situaci ohledně transformace mozku. Co je to? Mnoho lidí má špatnou představu o podstatě tohoto procesu. Myslí si, že „jednoduše“ odemknu „spící“ část mozku osoby. Ve skutečnosti to tak jednoduché není. Během procesu vytvářím nové kvality vedoucí k novým schopnostem, které osoba nikdy neměla. Někteří by mohli některé z těchto schopností získat, pokud by dostali možnost správného vývoje. Je těžké říct, jak moc času by osoba potřebovala na dosažení určitého stupně evolučního vývoje – vše je velmi subjektivní. Avšak, pokud vezmeme v úvahu průměrnou úroveň vývoje nyní inkarnovaných duší, je s přihlédnutím k současným podmínkám vývoje na naší planetě velmi nepravděpodobné, že by tuto možnost dostali.

Toto neplatí jen pro naši planetu, ale také pro mnoho jiných planet. Ve skutečnosti vývoj není něco, co je pro bytosti schopné myslet garantováno. Existuje pouze možnost evolučního vývoje, pokud jsou splněny nutné podmínky. Samozřejmě, vyvíjející se bytost musí mít mysl. To je však podmínka nutná, nikoliv dostačující. Je také nutné mít odpovídající genetický základ, schopnost analytického myšlení, povznést se nad stereotypy a vidět něco nového ve zdánlivě obyčejných jevech, a samozřejmě, nezávislost ve vyvozování závěrů a mnoho, mnoho dalších věcí.

Když se odehrává transformace mozku, mění se jak lidský mozek, tak lidský duch. Proces je doprovázen přidáváním nových těl k lidskému duchu, které předtím neměl a ve většině případů by je nikdy neměl. Jen ve velmi vzácných případech se stane, že namísto vytvoření určitého těla stačí toto tělo, které duch vlastnil již před inkarnací, odemknout. Případ Světlany byl jednou z těchto vzácných výjimek.

Většina struktur mozku, které vytvářím, požaduje, aby měl nositel těchto struktur vysoký stupeň vývoje (podstatně vyšší, než planetární). Nultý neboli planetární cyklus vývoje je úroveň vývoje, kdy osoba získá šest těl ducha. Jsou to materiální těla, která se od fyzického těla odlišují v jejich kvalitativním a kvantitativním složení. Jsou nicméně materiální, navzdory faktu, že je našich pět smyslů není schopno registrovat. Ale naše smyslové orgány a dokonce ani technické vybavení nereaguje na tzv. temnou hmotu, která formuje 90% hmoty našeho Vesmíru. Znamená to, že neexistuje? Zcela jistě ne – dokonce moderní věda tento fakt uznává.

Jak jsem již napsal dříve, když jsem popisoval své experimenty, dokonce i když je na jinou úroveň reality posunuto jen vnímání jedince, tato osoba reaguje na danou úroveň reality svými pěti smysly přesně stejným způsobem, jakým reaguje na běžnou, fyzickou realitu. V takovém případě vnímá fyzickou realitu jako iluzorní, ačkoliv pro všechny ostatní, kteří s ní zůstávají v rezonanci, je reálná.

Podle Hindů osoba, která získá šest těl ducha, dosahuje stavu Nirvány, vpluje a splýne s

absolutnem, atd. Podle jejich konceptů je vývoj člověk tímto završen; a je to tak v případě, že slepý a „tupý“ používá dary, které mu příroda při narození dala. Ve skutečnosti je to zakončení planetárního cyklu vývoje a začátek kosmického cyklu, a je to ekvivalentní „vyklubání se“ ze skořápky, která byla vcelku pohodlná, ale již splnila svou funkci. Proražení skořápky neznamena zakončení, ale naopak začátek života. Stejná věc je, když osoba získá šest materiálních těl ducha. Neznamena to zakončení, ale naopak začátek jeho osobního vývoje – na galaktické, metagalaktické, vesmírné, meta-vesmírné úrovni atd.

Hindové udělali tuto chybu, protože nepochopili fakt, že před nějakými pěti tisíci lety dostali od Slovanů-Árijců jen nějaké *elementární* vědomosti. Následně je v budoucnu zkreslili, začali nabízet světu jako jejich „velkou“ moudrost a začali tyto elementární a zkreslené vědomosti diktovat ostatním jako nejvyšší odhalení. Díky tomuto zkreslení slepě používají fyzické tělo jako absolutní základ, a díky tomu se každé následující tělo ducha vytváří (v jejich zkresleném systému) více a více „jemnější“, než předchozí. „Jemnější“ neznamena, že by bylo méně materiální, ale znamená to, že se na jeho formaci podílí menší počet buněk fyzického těla. A toto se děje, když se počet primárních hmot, které formují každé následující tělo, zvětšuje, dokud nedosáhne čísla šest v sedmém materiálním těle!

Nastává zábavná situace. Jestliže je druhé materiální tělo složeno ze všech druhů buněk prvního (fyzického) těla, ale jen jedné primární hmoty; pak sedmé materiální tělo je složeno jen z několika neuronů mozku, ale ze šesti primárních hmot. Nastává podivná tendence – čím evolučně výše se konkrétní člověk dostane, tím primitivnějších a prostších forem nabývají těla jeho ducha. Jestliže první materiální tělo člověka (fyzické tělo) je komplexní mnohobuněčný organismus, potom je se s rostoucí evoluční úrovní pozorováno zjednodušování každého následujícího těla: navíc, čím vyšší úroveň, tím větší zjednodušení. Vertikální vývoj člověka ústí v zjednodušování na vyšších úrovních.

Jaká paradoxní situace: vývoj člověka na fyzicky hmotné rovině vede k jeho současnému zjednodušování na vyšších úrovních. Člověk dosáhne ve fyzické rovině více či méně významné věci, ale zároveň s tímto se s každou další evoluční úrovní, které dosáhne, stává jednodušší a jednodušší. Jestliže tento proces porovnáme s vývojem živé hmoty od jednobuněčného ke komplexnímu mnohobuněčnému organismu, potom můžeme říct, že během vertikálního vývoje člověka se vše odehrává v opačném pořadí – je možné říct, že nastává evoluční simplifikace. Proces směřuje od vysoce organizované do jednoduché formy, z „mnohobuněčného“ do „jednobuněčného“ stavu. Pravděpodobně to byl přesně tento fakt, který přinutil Hindy zvažovat, že když člověk získá sedm materiálních těl (fyzické plus šest těl ducha, které získává během vývoje), nastane jeho splynutí s nirvánou a dosáhne evolučního stropu. (Nirvána je stav, kdy zmizí všech šest planetárních kvalitativních bariér).

Důvodem pro takové zmatení je to, že duchovní vůdcové Hindů, adoptující a zkreslující Védické vědění Slovanů-Árijců, neporozuměli velmi jednoduché pravdě – jestliže jste „spotřebitel“ a nikoliv tvůrce, dříve nebo později narazíte na zeď. Ve všech moderních duchovních směrech Hinduismu nastává vývoj jen jako důsledek speciálních fyzických cvičení těla, což je nepochybně užitečné a důležité, ale nestačí to na proniknutí planetárním stropem. Z této chyby vznikly další paradoxní situace. Během vertikálního evolučního vývoje člověk odemkne všechny planetární bariéry, všech šest „dveří“ jeho domovské planety, a stojíc na „zápraží“, deklaruje, že není kam jít!

Rád bych předešel pobouření těch, kdo jdou cestou Východních učení, a obvinění z nevědomosti týkající se spirituálních metod Východu. Jsem obeznámen s většinou meditačních metod. Ve skutečnosti všechny tyto metody způsobí tou či onou cestou proudění silnějších či slabších proudů primárních hmot, nebo různého počtu primárních hmot, skrze meditující osobu. Tyto proudy primárních hmot nazývají prána, čchi, jin, jang apod. Bez ohledu na to, jak lidé praktikující východní učení *temnou hmotu*, jak toto označují vědci, nazývají, podstata jevu zůstává stejná. Výsledkem té či oné metody člověk získá evoluční růst, protože silou své vůle a tréninkem přinutí primární hmoty (temnou hmotu) „protékat“ skrze něj, což za určitých okolností může vést k vývoji existujících těl ducha a k získání nových. Ale z důvodů zmíněných výše se dostane do evoluční slepé uličky, když dosáhne úrovně vývoje, kdy všechny planetární bariéry zmizí.

Příčinou této evoluční kontradikce je fakt, že metody, které byly dány konkrétně Hindům Slovanů-Arijci před zhruba pěti tisíci lety, byly zamýšleny jen pro **počáteční** úroveň vývoje! Jsou nutné na úrovni evoluční „školky“, ale absolutně nevhodné pro evoluční „základní školu“. Hindové toto nepochopili, trochu metody změnili a začali je popularizovat jako Univerzální vědění (i když období evoluční „školky“ již pominulo). Tato chyba způsobila šíření falešných konceptů o splynutí s absolutnem, pokud člověk získá během své evoluční práce sedm těl a tím pádem zkompletuje svůj vývoj.

Temné Síly, které dnes kontrolují civilizaci na Midgard-Zemi, velmi mistrně využívají této a jiných chyb lidstva za účelem svedení hledajících duší ze správné cesty. Když jsem začal své hledání pravdy a podstoupil své první akce ve Velkém Vesmíru, byl jsem také pod vlivem této propagandy Temných Sil. V roce 1987, kdy jsem poprvé „vyšel“ ven do Vesmíru a již navštívil několik planet, udělal jsem několik důležitých objevů. Pamatuji si, že jednoho dne, když jsem dokončil jeden z mých úkolů ve Vesmíru, jsem se rozhodl zjistit, kolik těl ducha jsem měl, vědom si toho, že východní učení vyžadovala sedm těl (včetně fyzického) na dosažení stavu nirvány. Tehdy jsem měl obavy, že přijdu na to, že mé akce mohly vyústit v nějaký druh „zádrhelu“ a že jsem byl velmi daleko od dosažení „nirvány“. Tehdy jsem tuto úroveň považoval za něco nedosažitelného, a nechtěl (v očích ostatních) vypadat jako naprostý hlupák, kterého najednou napadla šílená myšlenka, že některé jeho akce mohou vyvolat (nebo naopak ohrozit) jeho evoluční vývoj.

Nikdo nechce vypadat směšně, to mě nicméně nikdy nezastavilo. Pro maximální objektivitu jsem dokonce požádal jinou osobu, aby má těla ducha spočítala. Situace připomínala známý sovětský kreslený film „Kluk, který uměl počítat do deseti“, ve kterém měl protagonista spočítat všechny na palubě potápějící se lodi, a loď by se potopila jen tehdy, pokud by na palubě bylo více než deset pasažérů. Protagonista počítal „správně“ a tedy všechny „zachránil“!

Když jsem se rozhodl určit, kolik těl ducha mám, dostal jsem se téměř do totožné situace. Doufal jsem, že již vlastním dost těl, ale zároveň si dělal starosti, co když jich bude příliš málo?! K mému naprostému překvapení můj přítel napočítal **SEDMNÁCT** těl!

Sedmnáct, ne tři, čtyři neb dokonce šest – což je považováno za maximum, podle učení Hindů a tvrzení jejich mahátmů!

Později jsem několikrát požádal různé osoby o přepočítání mých těl. Výsledek byl stejný. Nic takového jsem neočekával a byl jak překvapen, tak velmi zneklidněn, protože vyšlo najevo, že vysoce duchovní Východní učení nebyly zdaleka vždy pravdivé a neobsahovaly to, co předstíraly, tj. „absolutní pravdu (duchovnost)“.

S učením Hindů jsem se blíže seznámil jen z několika knih, které se mi podařilo v té době najít a předpokládal, že nesoulad mezi jejich teorií a praxí může být buď výsledkem intrik a záměrného zkreslení podstaty těchto učení Temnými Silami, které kontrolovaly finance, a proto i tištění knih, nebo, že mahatmové, z důvodů, které znali jen oni, dávali falešné informace. A ačkoliv je první možnost plně možná a jasná, druhá nějak nemohla „zapadnout“ do mých konceptů vysoké spirituality. Jak se ukázalo později – pravdivé byly obě možnosti.

Když jsem zjistil, že mám již sedmnáct těl ducha, nemyslel jsem si, že jsem již dosáhl „všeho“ a dokonce v tomto „překonal“ Hindy a že by pro mě nebylo nic dalšího na práci. Došel jsem k jinému závěru. Věděl jsem, že jsem teprve na začátku své cesty, ne na koci. Proto mě fakt, že mám sedmnáct těl ducha namísto šesti možných, podle východních učení, ani nepotěšil, ani nerozladil. Nu, možná mě trochu rozladil, protože jsem si uvědomil, že budu muset získat porozumění všeho na vlastní pěst, navzdory zjevné hojnosti „duchovních“ učení.

Samozřejmě, v těchto učeních jsou nějaká zlatá zrníčka pravdy, ale člověk musí vědět, jak je odlišit. K tomuto člověk musí znát mnohem více, než tato učení mohou obsahovat, jinak se v nich časem „potopí“, ztratí vlákno pravdy a zůstane v tomto labyrintu iluzí navždy. Nejsmutnější na celé věci je, že tato bažina pohlcuje obrovské množství lidí (když dostanou pár „drobků“, na které si mohou „sáhnout“), kteří nikdy nedosáhnou toho, kvůli čemu se na duchovní cestu vydali – osvícení vědění.

Možná někde existují knihy, které obsahují čistou pravdu, ale, bohužel, v té době jsem na žádné

takové nenarazil. Myslím že jsem měl celkem štěstí, protože jsem s hledáním pravdy začal nezávisle a v době, kdy se ke mně dostala ta či ona kniha o „velkých“ duchovních učeních, mé vlastní zkušenosti již byly dostatečně bohaté a umožnily mi vidět faleš těchto učení, potřísněných sladkým medem a lživými sliby, které nalákaly mnoho lidí, kteří hledali duchovní osvícení.

To neznamená, že jsem považoval své úspěchy za vynikající. Samozřejmě že ne, bylo pro mě jednoduše důležité odkrývat pravdu, namísto toulání se v labyrintu iluzí. Někdo se může ptát: kde je garance, že cesta, kterou jsem zvolil, není další iluze? Jistě, nemohl jsem předpokládat s naprostou jistotou, že mé vnímání nebyla iluze, obzvláště v počátcích mé cesty. Nicméně, čím dále jsem se na ní dostal, tím více potvrzení o její správnosti jsem získával. A potvrzení byla reálná a materiální, která mohla být „osahána“ přístroji nebo osobami.

Mimoto, tehdy jsem uvažoval, proč bych měl následovat cestu někoho jiného; a kde byla garance, že by cesty jiných nevedly do slepé uličky? Navíc mi prosté analytické zhodnocení těchto duchovních učení dalo důvody jim nevěřit. Tyto důvody byly následující:

Miliony lidí byly následovníky těchto učení po několik tisíc let jejich existence. Zasloučili těmto učení život a nezdědka za ně život položili. Ale jak mnoho lidí z těchto milionů skutečně dosáhlo toho, co tato učení slibovala?

Fakta ukazují, že jen hrstka lidí ze stovek milionů, dosáhla byť i jen na část toho, co bylo slibováno. Někdo by mohl říct, že tyto miliony jednoduše do těchto učení dostatečně nepronikli, že do nich nevložit dostatek času a námahy, nebo že těchto učení byli jednoduše nehodní. Toto nejsou má slova; slyšel jsem je od tzv. duchovních „učitelů“. A opakují je zde jen jako nástin toho, jak své následovníky tito guruové odhadovali. Částečně mají pravdu, ale jen částečně.

Také si nemyslím, že každý, kdo vezme do ruky štětec nebo tužku, bude schopen vytvořit mistrovské dílo jako Leonardo DaVinci, Raphael, Titian, Rembrandt, apod. Neexistují dvě identické osoby a, naneštěstí, ne každý má vrozený talent nebo talenty, ale to není jeho chyba. Jistě, i ten největší talent vyžaduje enormní množství práce, aby se rozvinul. To je pravda, ale na druhé straně, většina z oněch milionů byli ti nejtalentovanější, nejchytřejší v porovnání s jejich současníky, protože právě tito lidé se vydají hledat duchovní růst – ti, kteří se chtějí povznést nad obyčejnou existenci rozumného živočicha. Ale dokonce mezi těmito lidmi bylo velmi málo těch, kteří se byli schopni někam dostat.

Na druhé straně jsem viděl výsledky mého vlastního hledání. Nepovažoval jsem se za velkého učitele nebo něco podobného v minulosti, ani se za něj nepovažuji v současnosti. Jednoduše jsem hledal pravdu a porozumění za použití všech dostupných metod, a chtěl jsem dosáhnout pochopení podstaty jevů. Nikdy jsem nehledal slávu či velikost. Vždy jsem ve svém hledání „šel proti proudu“ většiny a stále se tím řídím, a výsledky a závěry, ke kterým jsem dospěl, se staly trnem v patě mnoha lidem, nicméně, stále jdu vlastní cestou. Často mi byly nabízeny peníze a pocty, abych se vzdal toho, co jsem dělal. Vždy jsem odmítl a tím si přivodil problémy, problémy a zase jenom problémy.

Ale i skromné výsledky, kterých jsem dosáhl, mi daly sílu a víru, že jsem šel správným směrem. Ty věci a jevy, které jsem považoval za základní, byly v učeních Východu chápány jako velké úspěchy. Ale já jsem věděl, že to vše byla jen „školka“ a odpovídajícím způsobem jsem se k nim stavěl. Mnoho věcí, které tato učení považují za velké úspěchy se odehrály již v mém dětství a byly pro mě normální.

...